

Ιανουάριος 1940 Σελίδη - 2 έξι και οκτώμηντης 10

Καθώς τόποισι, που απραβενεται, άπω την πρώτη ρύγχων της μόνοις,
ό καιρός κι η αποντοχή δε κανουνε συντρίμμα την καρδιά μου
και θάκω χάσει για πάντα την δρόμους, την δρόμους μου, σα
θά μη αφέσουν να βγω από δε

Θα γρίζω γραβεντάς σε πάντοι, στα ισοπεδώμενα τοπία, στα κομ-
ματάκια έκεινου του καθρέφτη, στις
κάθε βρέσκω το πρόσωπό σου, την μαρμάρινη γην ποτάμιον δέρμα
γραβεντάς

Και όταν μάλιστα γένονται τόποι, τη βράσσα, που έτσι καποτε διενήμενος,
που έτσι καποτε το μέρος δινού μες που τώρα είχε απολογίει
μέσα στην ιστορία των γερανών
χρημάτων των γερανών, είναι πάντα ζευγάρια, μάλιστα
είκονων

Όταν σι κάκτες μας έτσι πάλι επεισόδια της μεράλινης κάκτου που
δεν με βάσονται στο μαύρο νερό
είναι αλλιώς νότος ή ήχος πριν - πόσον μαρό;

Τις ναί μετρίων τών μαρώ ήματαί σένα, τις φελνικάτες φυριδιατέγας,

πώς ναί μετρίων την πειραϊκή μου, τα δεντράρετα, την απρόβατητη
μάρμαρη μάρμαρη με την πάνωσσή τραχιάς της, μέπουσιός σου,
μέσα σε τοπτό τό αμειδικό διακοπόπλοιο

πέρι σημί μαρδιά της πόλις που έτσι καποτε μίνιτζαν
και τύρα τη διαγονιγήσου τα τάνκες;

Αρχίστιο ήταν την ωραία γειτονική πετρωμάτη
Έστραππο τό κάσος, ποτέ γαρό, ποδιορκηθέστο για τον μείζων αέρος γρόβο
πάνω στην ιστημένην ισθναρά ήταν είτε μέτρη για τα κίριλλα πρόσωπα
Οι φωνές των αγιάτων κοπάδισουν καθέ δρόμο στις πεντεφήσιες

Οι σειρήνες λεπτομερώς κάθε Βράβου τη σιωπή

Οι κακηγέροι κάθε ορίου ἀνεπιχώστοι γένοι

Kai πάδι, πάντα, πος εἴρει τὰ κέρια σου; Ἡ φωνή σου πώς;

Οὐδέποτε καὶ ἀπόχε τὰ τολκύματα; Ηδὲ κυμίζει τὸ σκοτόγλυ

১৪. ক. মুক্তিবাদী নেতৃত্বে পূর্ণ মুক্তি দে

*Kardw's ἡ πρώτη γνώση τῆς μοναδικῆς πού συμβαίνει. - ἔφενθε κιό-
λας - τὸ πάσι,*

η αποστολή σου καρρώδηκε πάνω αφει, κατακύρωσε στό κυροχρόνο

^{ποιητείας} ἀπό πολυτούς Φερούτθεντον οὐδέποτε τὴν σκηνήν παρέ-
πει.

DEESEE TRAIL READING

ο πιληγμένος χρόνος σπαρτιώτες, μ' αριστικα τινάδια, ή περιπολώντες είμι έγω

καὶ τίπον πονηρός οὐτε πειρατείας κατέβησεν ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Yestd. by

μηδεποτές οι προχίτες κάνο τών καθηγήσεων στο πέρα, μετάπο το φέτο

στὸν τύψον, στὸ μοιρολόγιον, καὶ αὐτὸν
καὶ τοὺς ἄλλους σάκες

Առ օր Երանցիւց չի են կազմու ու սահմանական է այս գործը ու այս պատճենը

Μάκιν οὐδὲν ήν, πίστιν οὐδὲν, παχαιρεῖται ωτογένης ἐν τῷ πεπονιώντι πάσῃ στάσει τοῦ πατέρος τοῦ οὐρανοῦ, πίστιν

הנִּזְבָּחַ תְּמִימָדֵת וְתִּזְבַּחַת כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ

τά χέρια του πλοκάμια απεπιφένεια

κι ὅπου κι ἀν μηδὲ σε βρίσκω πάτε.

Τετράγωνα κομμάτια σκοτώνεις πίσω απ' τα σίδηρα

Η Ρωμιόσην προσφέτη, προβοσκία, μακάριη στοίν και βαζά είτε αγνήτεα;

Τόπον πραγμάτων φασί μετά της δέκα, οι δύο βούρτοι αντιγράφονται, οι δύο άλλοι,

Μεταξύ τοντινών, ο πολιορκία, ο πόλους, το τοξόποτον
εσαινεῖ

Γιατί οι έσένα δία σ' ἔκω χάσει στό ακρύλιο συρτάδι
ὅπως κι ἐγένα,
ὅπως και τὸν ἄγρον που πάντας ήταν θάμνος, οὐδὲν οὐδὲν
που θάταν δύσκολος, ἀλλά μέρας,
κι ἡγέτης της γης, συπομένος στηρνά,

"Xupi's letter, message not worrying you is now very safe"

Σέν τίν πρώτη μοναχία, που ή γκλωπός καράτε στην πάντα το πασί;
τό σύμματου δὲ σιαλούδει, τά κύτταρά μου, ἔτε πρός ἔτα, δ' αἴτο-
πάντα σέ τοῦτο τό μρεβάτη^{τομή} Προσκρούσθη^{τόν καράτη},
τό σύμμα μου, ἀλισκή υπάδιμη, δέ τις ἐκρυγεῖ,
μάρφαντας τ' ὄνομά σου σ' ὅλης τούς σύμμαρτους,
τά κύτταρά μου, ἔτε πρός ἔτα, δέ κιμίσου τά μπαράσουν τούς
κέ τίν ἀλισκή της ὄδυνας, μέ τό μαθή μεταρό τον^{ἀνδρών πονούς}
απ' τά σιδήρα

Θέσεις τοι ὄντερά μου να ταραχούν το νοικοκυρεμένο υπό^{του}
δέ στείλω τό φόβον τα ομαδισέν στις άγυποπτες καρδιέστρους,
μη ὅταν διαφένει το οπίσθηλο σήμα ιατρού έπροκτον,
"Γραβέτενε", θέ ποδινούς τηλεον, παρεμπονώντας τό δάκτυλό του
και μέρος τού της φέρεις,
μέρος τού δαι συμμάσσεται χροιασμού, εκκατά τη συνολική πολύ^{το}
τό δολό παράπονο τού συντηρειας έξι ωρών τη φυλακή, τις
τις μεριμνές του πανίσιων πάντων στον ταράτσα,
τις απόφρυνων τού κενέτικου πορτραϊτού,
τό ελληνικα αντίρρητα - στην αυτό που ανεβαίνει μέ^{τα}
αποδικώσει μεταν

"Φέε τον ναι τι να γίνουν τα μέσων στην περιπέτεια;"

~~Morakad~~ ~~En~~ ~~de~~ ~~Fleas.~~ it was written wrong with this

‘*Ejón dík fiaðs taw mārni*’ (Ejón dík fiaðs taw mārni) er eitt af ófyrirvaraðum

Μακριά, πολὺ μακριά, ἀκούγεται η Γωνία
ψηλά, πολὺ ψηλά, λέμπουν τὰ ρύγα -ίσως-
τὰ φωτά, πώς μᾶς ἔκλεψαν, τις πολιτιας, πω μᾶς ἔκλεψαν
κι η θύμην ἀπ' τό τελευταίο διόγκυμα και τά βουνά, γήρω,
δινάρ μαζ.

Μακριά, πολύ μακριά, υπάρχεις. Πρέπει να υπάρχεις.

Σὰ νὰ μπω ὁ ἀριστοκράτης τὸ γέλος σου, βαρδό, πιο ως ἀν'
τούς αἰγαίωνέρυς τοῖκος.

Κάποτε πού οδός θα μαθαυτούνε,

ποι διανομοί πάλι τό παραμέριο κέντρο της μνήμης
— Τύρα, Πάντος, σε καταδεικνυόμενη, τι δημιουργία της μητρός στην
κατεύθυνση της μνήμης;

καὶ δὲ παρέδων τὰ χρήματα - οὐσιάς - ,
καποτε πού δ' ἔνσυχτοι εἰ πόρτες των τάφων, τῶν

νότια λογοφρίσσουσε τούς νεκρούς γυναικείους, νότια μοιραστούσε την
κανωπία της προχωρώντας

Κάποια τέλη
δίχις μάθεται και έρχεται

Τα οινάρια και κρήτες γεγονότητες της Αίγας Σαράντας
Δύο διαφορετικές ωρι μελέτης της αρχαίας πολιτιστικής παραδόσεως γένια
έστιν ημερησίας επί της αρχαίας της Κυπριακής πολιτιστικής παραδόσεως
και παραδόσεως, παραδόσεως της Ελλάς.

၁၃၁၆ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ၁၁ ဧပြီ အကျင့်များများ ဖြစ်သော ဘဏ္ဍာရိ ပြုလုပ်ခွင့်

μανιά

II

τότε

έγινε

δέ δοι οπίσκωποι στην απομνήσει της προσωπικότητας της

μετατράπησης σε θεότηταν που έγινε στην ιερά πόλη της Αθήνας.

Από την πρώτη μέρα της προσωπικότητας της θεότητας της Αθηναίας ήταν

III

Ο χρόνος παραμορφώθηκε.

Τα χρόνια που έγιναν παραμορφώθηκαν.

Ξέρεις πως δεν μένει βρέσι.

Έγινε, ο φόβος. Έγινε, ο θάνατος. Έγινε, η φύση, άνημερη.

Έγινε, η δύνη της προφεράδας των κυρίων σου. Έγινε, ο υπαιθός

της καλαρέμης και των θυελλών.

Θέλει πολιορκητικό τόπο καταστήσει σου τη μέτρια απόσταση, με την απόσταση μεταξύ της θρησκευτικής του γένης τους και της αρχαίας, φρικιαστικής Βεργατικής.

Σφραίρεις θάμησην της πέρτον στούς αδιάνοορους Γερματές,

ώσπου ν' αρχίσουν να σφραγίζουν, ωσπου ν' αρχίσουν να σφραγίζουν, ωσπου ν' αρχίσουν να σφραγίζουν.

Έμενα, δεν θέλει παρουσιά μέσα σκοτώσουν.

"Όμως, θέρρω, σί μόνοι πώ—" Ήσυς - καταλάβεσσον θέλει τέ πανδία,

πλούσια ήπ' την κληρονομία της

πρώτη φορά,

τέ πανδία,

σκληρά στή μητρι, σκληρά σε της, σκληρά σε της,

θέ διαβάσουν - ίσως - έγιναρα τη οδέρηκ μηνύματα

των προτελευταίων νεαραργύρων

διορθώνοντας τα λάθη, σβήνοντας τα ψέματα,

Όνοματιγόντας σωετά,

χωρίς ρομαντισμούς, τό πατέρι, χωρίς ακαρδανισμούς

σημαδηνέα όπό την απέτρεψε τη γνώση της λουκριάς,

τη δύναμης πού

τε μᾶς οργής τόσο

πολύ καρδεῖ.

Ki ὅν τύρα σὲ γυρίων ἀπελπισμέσ σὲ πέλματα κι-
ματα της ἀρρύπνιας πού

κι ὅν τύρα καθε πού ικαναινε βραΐτι τ' ὄνομά σω
και φιέται τη μαρτι, ο ψύρας πού πρελλάκετης

κι τυρα πόρο τέ τη αθογήτη γέρη τη μαρτιαν,
τότε,

ὅταν ο μαρτις κι τη απορρίνη τη μάρναντη σατις

της κητοσίας σω,

της αριστερής φανόπτης της ζηνοις των παντα
τηρω παν, οι καθρο, ταν τη πάντα

ράθια, της καθρο, ταν τη πάντα

ὅταν δι' ιψιων τη γυρίγω σταυρούτεινούς δρόφους
της κόρω,

μέ πόρο μια καρτερά γεγγαρόπετρες τέ τη οδύσσεων,

τη υφαλώνετας την κόρω μέ της λάρψεις των πρελλού γέτων
της καλόγριας πού μαρτινε
τη κλειδιά,

κρυψαινούτες την κόρω μέ τους ίχους της ταράτσας,
μέ της κραυγές αιτων πού βεσσι-
στηναν μι αιτων πού βεσσιγιουν,

Τρωνταίοι Τευτωνοί

τοι κόσμο με τη γλώσσα των τερατών

ἴως ἐν τῷ δέκατῳ βροῦ τὸ δρόμον πό μιον τὸ
τεβύσιον
ἴως ἐν τῷ δέ στέκεσαι, πηγήσαρο δερπί, πό στέρε
δρόμι τού κόπου.

μ' ὅδους τούς ποταμούς ή γράνων μυστικά στις φίγες των,
ἵσως τότε τὰ παιδία των, μηδί μ' ὅδα τὰ παιδία,
νά προβλήψουν τὸν οὐρανόν καὶ τὸ Ήνιον - μίαν στήθην γρούν
απ' τὸ κάθεος.

Kai niað sé ðóttur fáreyri rínotr' örðó fáreyra

οὐτε οὐ τέλη πού ἔγειται τὸ πίνα

ou're to appear - for no one, you

ούτε τὸ πιό δίκον μου, ἐν γλωσσαῖς μου,

 μέ δίκων δικαστεῖ τὸν τοὺς ποτάμους τοῦ κόπην

γένεω πράγμα τὸ ὄρομα τὸν οὐδὲ τὰ κιόνια ταῦτα πρέπεις

Δέκαν διαπίστει τὸ γραπτόν, πως φοβόμενος, ως πιν

Kai tō korui hou - rows - veno, uia nia. aktyio

७१ अवधारणा ए तो।

τέ γιπω τω τη δύναι σω μαι τη θάλασση Τω

ה' ב' ת'ז' ה'ב' ת'ז' ה'ב' ת'ז' ה'ב' ת'ז'

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ

I

Καθός το παιδί ποδ σημαδεύεται διπή πρώτη γνωστή της μοναξιάς,
δικαρδίς κι εί διανυτοχή θά κάνουνε συντριβματα την καρδιά μου
καλ θάγω χάσει για πάντα τον δρόμους, τον δρόμους μου, σε νέα μ' άνοιξουν νέα
βγαίνει διπή δῶ.

—

Θα γυρίσω γυρεδοντάς σε παντού, στά λιστεριδικά τοπία, στά κοιματάκια έκεινου
τού καθρέψτη, στές σπα-
ταλημένες ματιές,

νά βρω ζανά το πρόσωπό σου, την καρδιά μου
γυρεδοντας

καλ θά μιλώ μονάχα τοντή τη γλώσσα ποδ ήταν κάποτε δική μας
ποδ ήταν κάποτε το μόνο δικό μας ποδ μάς είχε άνομενει
μέσα στοντς λίστερους των νεκρών
χρωμάτων των νεκρών

είκονων
δταν οι υβριτές μας ήταν διπλά έπεισδια της μεγάλης
υβριτάς ποδ άρχισε πρέν-πρέσον καρδίς

Πώς νά μετρήσω τον καρδρ διώ μέσα, τές σεληνιακές του διαλείθειες, τ' αστρικά του
πηδήματα,
πώς νά μετρήσω την πορεία μου, τεθλασμένη, την άπροβλεπτη τροχιά της άπουσίας σου,
μέσα σε τουτο το άμελλικτο ιαστημπόλιο
μές στην καρδιά της πόλης ποδ ήταν κάποτε δική μου
καλ τάρα την έξουσιαζουν τά τάνκες

Έργατικό το χάρος, στεγανό, πολιορκημένο μέσα κι ξένω άπό το φύσιο μέ τά χέλια πρόσωπα,
Οι κραυγές των άνθρωπων κοιτάζουν άδειο βράδυ στές πεντέμπου,
Οι σειρήνες λειχατούν άδειο βράδυ τη σιωπή
Οι κοιμημένοι άδειο βράδυ άνεξιχνάστοι νερος,
Καλ πάλι, πάντα που είναι τά χέρια σου; ή φυνή σου ποῦ;
Θ' έντεξ υν κι άπειφε τά τοιχώματα; "Ε θά χριθεί τό σκοτείδι;

Πώς νά μετρήσω;

Καθός ή πρώτη γνώση της μοναξιάς ποδ σημαδεύει-έφηβο κιδλας- το παιδί
ή άπουσία σου καρδρώθηκε μαχαίρι καταβρύφο στο χωροχρόνο μου
άνοιξε άπο παντού ξετρέλαμένα στόματα ή άσχημα, ποδ ένεδρενει, νά μέ καταβροχθεσιει,
δι πληγαμένος χρόνος σπαρτάρει μ' άθοσικα τινάγματα,
ή μελλοδάνατη είμ' έγώ στις πληγές | α
καλ γέρω μου, παντεύ, καταμεσής, κατάστημα, στο χάρος, ~~παντεύ καρδία μου~~,
αίμασπρετεις οι τροχιές άπο την άθωσητηα στο φύσιο, άπ' το φύσιο στην τιθύη, στο μοιρολόδι
κι άπο κει στόν άλλο φύσιο.

Κα εօν τραγουδήσωι

Κα κι η φυνή μου, παντεύ άγαπουσες, μαχαιρωμένη.
Θύμια των θύμων μές στην άγρυπνηα τά μαλλιά μου, παντεύ άγαπουσες,
τά χέρια μου πλοκάμια άπελπειμένα
κι όπου κι άν φέσω δέ σε βρέσκω πιά.

Τετράγυνα κοιμάτια σκοταδιού ήσων άπ' τέ οδερα

"Ε ρωμιοσθήνη προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στην καρδιά

Τδ πληγασμένη φώς μετά τέ δέναι, οι άδρυσιοι άνεξηγητοι, οι άνδσεις,

"Ε δέχως υδημα θυσία, ή πολιορκία, ή άπουσία, τό τσιγάρο του φρουρού.

ГАИБОВА НАТАЛЬЯ

1

Καλ θά μιλῶ μονάχῳ τοῦτῃ τῇ γλῶσσᾳ.

"Πῶς ἄλλαξε αὐτὸς τὸ παιδί", οὐδὲ λένε οἱ ἄλλοι,
κοιτάντας με μὲ τὸ μοναδικό μάτι τοῦ τουρλώτα ξύλωπα,
ζητῶντας μου νέα τούς μαλήσω γιάνημας,
κοιτάντας, οἱ ἄλλοι, τέλες διαδοτικές νόχτες πού δὲ οἰρατίζεις ὅποι παντοῦ ἡ προδοσία
σηκαλόντας τὰ τάκης, τὸν ἀεροπλάνα, τὸ φέρο, τὸ βῆμα τοῦ φρουροῦ,
τέλες νόχτες, χωρὶς ἑσένα, πού δὲ οἰρατίζεις ἡ προδοσία ὅποι παντοῦ,
πού δὲ οἰρατίζουν τὰ συντερίψυμα τῆς καρτιᾶς μου,
συρριεύμενα, οὖν τὰ παιδία τῆς ζηνοβίας, ἀν'τού πέρατα τῆς γῆς καὶ τῆς ἀπόγνωσης.

Τέλες νόχτες, χωρὶς ἑσένα, πουθενά.

Γιατὶ κι ἑσένα φέρεται χάσαι
στὸ κενούμενο σκοτόδομο
ὅπως κι εἶμενα
ὅπως καὶ τὸν ἄγνωτον
πού δέσταν "δέσκοιλος ἄλλα ὥραιος"
κι ἔρθε νά γνεισι σαπετεμένο σταφύλι.

Χωρὶς ἑσένα, πῶς;

Sophia A. Stasi

Εἴναι τὴν πράτη μοναχίαν, πού δὲ γνώση τῆς χαράς είναι πάντα τὸ παιδί,
τὸ σώμα μου δέ τυπωται, τὰ κινήταρά μου, ἵνα ποδες ἔνα φέρεται στὸν δέσκοιλον
πάνω σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι τοῦ Πρακρούστη, τὸν καρόβ,
τὸ σώμα μου, ἡλικιή κητέσσα, φέρεται στὸν δέσκοιλον
γράφοντας τὸ δόνομό σου οὐδενὸς τούς οἰρανούς,
τὰ κινήταρά μου, ἔνα πρός ἔνα δέ κινήσουν νά μπολείσουν τούς ἀνθρώπους
μέ την ἡλικία τῆς δέδηντος, μέ το μαρῇ κακνῷ τοῦ οελλινοῦ πλου ἀπ'τού σέλερα.

μήδους

Θέλ στελνο τὸ σέλερα μου νά ταράξουν τὸ νοικοκυρεμένον ὕπνο τους
θέλ στελνο τὸ σέλερα νά φαίνεται στέλες ἀνθρώπων καρπέλες τοντούς ποστίσ τους
κι δταν θαρδει δέ πελαπλάσιος γιάνη ματαμέτρηση
"δραπέτευση", δέ πουν οἱ ἄλλοι,
παρεηγράντας τὸ θένατο μου.

Καὶ μόνο ἔσθι θά ζέρεις,
μόνο ἔσθι θά θυμάσαι τὰ χέρια μου,
τὸ δολέ παράκονο τοῦ σκυλοῦ ἔξω ἀπὸ τῆς φυλακῆς,
τέλες καυγής τῶν παιδιών πάνω στήν ταράτσα,
τῆς ἀπόγνωσης τοῦ κινέσκου πορτράτων,
τά έλληνικά αἰνίγματα—"τὸ εἶν'" αὐτὸς καὶ ἀνεβάνεις μέ τὰ πόδια καὶ τὸ κατεβάσουν
μέ κουβέρτα"-

καὶ μόνο ἔσθι θά ζέρεις
πῶς, πού χάθηκε τὸ κορμό μου,
πού τὸ ζήγνυνται η φωνή μου πρασίδη ή ἀγρύπνια μου,
τέλες ίχους ἔχει δὲ φέρος κι ἡ ἀπόγνωση τέλες προσώπου

"θεῖ μου καὶ τέλες νά γνειραν τοῦ κεδρού οἱ ἀντρειμένοι;"

Μονάχῳ ἔσθι θά ζέρεις.

"εγώ θά μιλῶ τοῦτη τῇ γλῶσσᾳ.

• အောင်လှု ရှိတ ဗုဒ္ဓပြဿနာများ ဖို့ကြော မီ ဘဏ္ဍာ

• Ավագությունը պահպանությունը և լուսաբառը

לפראט נר פְּרָאַט נְרָאַט

အမှားအသံ

માનુષીય જીવ નેત્રાં

1990-1991

Digitized by srujanika@gmail.com

“*தாமதம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சில நபர்கள் முறையின் போது விரிவாக விரிவாக கீழ்க்கண்ட வகையில் தெரியும் ஒரு வகையாக விவரித்துக் கொள்ளுகிறேன்.*”

"...the man who has it all available for adoption of whatever form?"

Digitized by srujanika@gmail.com

“**பூர்வாக இது முன்னால் என்றும் கீழ்த்தான் என்றும்**

II

Μακριδά, πολδ μακριδά, διοδγεται ή ουή
φηλάδ₂ πολδ φηλάδ, λάρπουν τά ψωτα -ίσως-
τά ψωτα, ποδ μας ἔκλεφαν, τής πολιτεάς, ποδ μας ἔκλεφαν
κι ή θύμηση άπ' τδ τελευταιο λιγέριμα καλ τά βουνά, γέρω, δικά μας.

Μακριδά, πολδ μακριδά, θηλρχεις. Πρέπει νά θηλρχεις.
Γά νά μπορώ ν' ἀρσηγκραστι τό γέλιο σου, ζανθό, πέσω άπ' τοδ λεκιασμένους
τοζχους.

Κάποτε ποδ Όλα θδ μαθευτούνε
ποδ θ' ἀναλιμούσει πάλιτετο παγιαμένο μέντρο τής μυθής
-πόρο παντού "ή κατέδεσή μου, νά θυμάμαι τέ είπα στήν κατέδεσή μου"-
καλ οδ ζανάρθουνε τά χράματα -ίσως-
κάποτε ποδ θ' ἀνοιχτούν οι πόρτες των τάφων, των σπιτιών, των φυλακών, των νόμων,
νά λογαριάσουμε τοδ νεκρόδ μας, νά μοιραστούμε τά καινούρια μας τραγούδια,

κάποτε
θδ μάθεις κι έσο
τά θηλρούπα
θδ θυμηδεῖς καλ
έσο
μακριδά, πολδ μακριδά, είσαι ή ουή,
θδ είσαι,
μακριδά,

τότε
έγα θδ θδ θηλρχη.

三

ՅԵՐԱԿԱՆ
ԾՐԱՎԵՐ ՀԵ ՏՈԾ
ԱՎԱԼՈՒԹՅՈՒՆ ՅԵ
ԽԱՎԱՐԵՐ ՀԵ
ԾՐԱՎԵՐ ՀԵ

Digitized by srujanika@gmail.com

III

* Ο χρόνος παραμορφώθηκε. Τάχριντα καθ'έρχοντας παραμορφώθηκαν.
Ξέρεις πού θα με βρεῖς.

* Έγώ δ' οφίσας, έγώ διδάσκατος
Έγώ ή μυήμη άνημερη,
Έγώ δ' έδιπτο τῆς τρυφεράδας τοῦ χεριοῦ σου
Έγώ ή κατημές τῆς χαλασμένης μας ζωῆς
Θά πολλούς τοῦ "κατέτας τῇ δουλειᾷ σου" με τὴν ἀγανάκτη μου
Θά φρικματέλω τὸν ὄντο τοὺς μ' αἰσιμα, φρικιαστικά βεγγαλικά,
σφράγες δικτύοτες νὰ πέλτουν στὸν διάταξορους διαβάτες
ὅπου ν' ἀρχίσουν νὰ σφαδάσουν
ὅπου ν' ἀρχίσουν ν' ἀναρτούνται.
* Ήμένα δέ θέ μποροῦν νά μέ σκοτώσουν.

"Όμως, δαρμῶ, οἱ μόνοι ποθ-ἴωσ-καταλέβουν ζῶντα τὰ παιδιά,
πλούσια ἀπ' τὴν αληγονομία μας
πρότη φορά
τὰ παιδιά
σπληγκά στὴ μυήμη, σπληγκά σὲ μᾶς,
θά διαβάσουν -ίωσ- ἔγκαιρα τ' ἀδελέα μηνύματα τῶν προτελευταίων ναυτεγῶν,
διορθώνοντας τὰ λάθη, σφίνοντας τὰ φλεμάτα,
δινομάτζοντας σωτήρ,
χωρὶς ρομαντισμόν, τὰ παιδιά, χωρὶς ἀναγραμματισμόν τηλικίας,
σημαδεμένα λιπή τὴν ιστορική τὴ γνώση τῆς μοναδιῶς τῆς δύναμης ποθ σὲ μᾶς ἀργηστ
τόσο πολύ ναρθεῖ.

Κι ἐν τῷρα σὲ γυρεύων ἀπελπισμένα στά πελάρια κινήματα τῆς ἀγροτιναίς ήσου
κι ἐν τῷρα καθὼν ποθ ὑπασαλέων φτερίνει τ' ἀνομέσσου, σὲ ἐπιπλέοντες
διαν δ' ἀρχίσαι νὰ γυρίζουν στὸν μοτελένιον δρόμους τοῦ κινήμου,
μὲ μόνο μια φούντα φεγγαροπέτρες νά μ' δόησουν,
τυφλώνοντας τὸν κόδων μὲ τέλεια λάμψεις τοῦ τρεπλοῦ γέλιου τῆς καλδύριας ποθ κρα-
τουσε τὰ κλειδιά,

κουφαλνοντας τὸν κόδων μὲ τόπες ξηρούς τῆς ταράτσους
μὲ τέλεια μαγνή ἐς αὐτῶν ποθ βασανίστηκαν κι α' τῶν ποθ βασανίζουν,
τραντάζοντας τὸν κόδων μὲ τὴ γλώσσα τοῦτη τοῦ θανάτου,

Ἴως ἐστὸν θάχεις βρεῖ τὸ δρόμο στὸ δικό σου τὸ λαβόρινθο,
ἴως ἐστὸν τόπες θά στέκεσαι, περήφανο δεντρό, στὸ σταυροδρόμι τοῦ κόδου,
μ' ὅλους τοὺς ποταμοὺς νὰ φτάνουν μυστικά στέλεξε σου,
ἴως τόπες τὰ παιδιά σου, μαζὶ μ' ὅλα τὰ παιδιά,
νὰ προλάβουν τὸν καιρὸν καὶ τὴ θεμητή πρίν λα' τὸ χώρ.

Καὶ πιέ δέ θάχεις μελνει τέποι' λιπό μένα
οῦντε ἡ τέψη ποθ ἐμέλλε νὰ γίνω
οῦντε τὸ ἔγγυγμά μου στὸ χέρι σου
οῦντε τὸ πιό δικό μου, ἡ γλώσσα μου,
μὲ θάχω διεσφύει σ' διοίς τοὺς ποταμοὺς τοῦ κόδου,
θάχεγγρομένι τ' δύναμι σου σ' διὰ τὰ χιδνιά τῶν γκρεμῶν
θάχω διασχίσει τὸ μοτάδι, ποθ φορδιούνα, ὡς τὴν Ἑλλη διχθη
καὶ τὸ κορμό μου -ίωσ- νεκρό, μὲ πάλι ὕσκερτο
θ' ἀναπαθεταί
μὲ γόρυ του τὴ θήμηση σου καὶ τὴ λιεβλουστηή ζωή.

三

„**Δέσμως** εαντονίτελταιπονό^θ
επιγράψεις γερμανοτατταμαρταρανάν^θ επικοιν.^θ Διαδοχή δητ^θ εργασίας τατταμαρταρανάν^θ επικοιν.^θ
πολυγράψεις επικοιν.^θ Στα δύο γερμανούς επιτ^θ επικοιν.^θ πολυγράψεις επικοιν.^θ Βέβαια στα δύο γερμανούς επιτ^θ επικοιν.^θ
πολυγράψεις επικοιν.^θ Επιπλέον δύο από τις

King George VI addressed the Canadian Parliament on December 11, 1942, in a speech that reflected the spirit of the time:

I

Καθώς το παιδί ποδ σημαδεύεται ως την πρώτη γνώση της μοναξιᾶς,
δ καρδίς κι ή άκαντοχή δεν κάνουνε συντρέματα την καρδιά μου
καλ θάχω χάσει για πάντα το δρόμους, τον δρόμους μου, σα δε μ' άνοιξουνε νέα
βγῶ από δῶ.

Θέ γυρίζω γυρεβοντάς σε παντού, στά λασπεδωμένα τοπία, στά κομματάκια έκεντον
του καθρέγτη, στές σπα-
ταλιμένες ματιές,

νέ βρῦ ξανθό το πρόσωπό σου, την καρδιά μου
γυρεβοντάς

καλ θε μιλῶ μονάχα τούτη τη γλώσσα ποδ ξπάν κάποτε δική μας
ποδ ήταν κάποτε το μόνο όνκο μας ποδ μάς είχε άκουμενες
μέσα στον ίσκιούς των νεκρών
χρυσάτων των νεκρών
εικόνων

ὅταν οι νόχτες μας θέαν απλά ἐπεισόδια της μεγάλης
νύχτας ποδ ἄρχισε πράγματα παρέβοντας καρδίς

Πώς νέ μετρήσω τον καρδρέ όδω μέσα, τές σεληνιακές του διαλείφεις, τ' ιστρικά του
πηδήματα,
πώς νέ μετρήσω την πορεία μου, τεθλασμένη, την άπροβλεπτη τροχιά της άπουσίας σου,
μέσα σε τουτο το μεμέλικτο διαστημόπλοιο
μέσα στήν καρδιά της πολης ποδ ήταν κάποτε δική μου
καλ τώρα την έχουσιάζουνε τά τάνκς;

'Ερτάπιλο το χάρος, πολιορκημένο μέσα κι ἔξω ἀπό το φύτο με τά χλια πρόσωπα,
Οι κραυγές των άνιάτων κοπάδων κάθε βράδυ στές πεντέμισυ,
Οι σεληνιες λεπήστουν κάθε βράδυ τή συντή
Οι κοιμισμένοι κάθε βράδυ άνεξιγκαστοι νεκροί,
Καλ πάλι, πάντα που είναι τά χέρια σου; ή φωνή σου που;
Θ' ἀντέξουν κι ἀπόφε τά τοιχώματα; "Η θέ χυμήσει το σκοτάδι;

Πώς νέ μετρήσω;

Καθώς ή πράτη γνώση της μοναξιᾶς ποδ σημαδεύει-έφηβο κιδας- το παιδί^{της πηγής ήω}
ή άπουσία σου καρδρόπτης μαχαλί καταδρυφό στο χωροχρόνο μου
άνοιξε δεπ παντού ζετρελλαμένα στόματα ή άσχημα, ποδ ένεδρενει, νέ με καταβροχθίσει,
δ πληγωμένος χρόνος σπαρταράει μ' άερσικα τινδήματα,
η μελλοθάνατη εἰμ' ήγρω,
καλ γύρω μου, παντού, καταμεσίς, κατάστημα, στο χάρος, ~~περίπολος μου~~,
αιμόσυρτες οι τροχιές δεπ την άδωντητα στο φύτο, δεπ το φύτο στην τύψη, στο μοτρολόδη
κι ἀπό κει στον έπλο φύτο.

Νέ σου τραγουδήσω;

Νέ κι ή φωνή μου, πένες άγαπούσες, μαχαιρωμένη.
Θύκε των ούρων μες στην έγρηντα τά μαλλιά μου, πένες άγαπούσες,
τά χέρια μου πλοκάμια πεπλεπισμένα
κι όπου μι άν φέρω δέ σε βρέσκω πιλά.

Τετράγνωνα κομμάτια σκοτάδιον πίσω δεπ τά ούδερα

'Η Ραμιοσύνη προδομένη, προδοσία, μαχαλί στήν καρδιά
Το πληγωμένο φως μετά τές δέκα, οι θρυψοι άνεξήγητοι, οι άνεσες,
Η δέχως νότημα θυσία, ή πολιορκία, ή άπουσία, το τοιγάρο του φρουρού.

תְּמִימָנֶה אֲלֵיכֶם כִּי־בַּעֲדָתְךָ תְּמִימָנֶה
בְּעַדְךָ תְּמִימָנֶה אֲלֵיכֶם כִּי־בַּעֲדָתְךָ תְּמִימָנֶה

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎՐԱՅԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԽՈՐհրդԱՆՑ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՄԱՆՈՒԿՅԱՆ

Καλ θά μιλῶ μονάχα τοῦτη τῇ γλῶσσα.

"Πῶς ἄλλαξε αἰτό τὸ παιδί", θά λένε οἱ ἄλλοι,
κοιτάντας με μὲ τὸ μοναδικὸν μάτι τοῦ τουρέστα Κύνιλαπα,
Σπιελάντας μου νό τοσό μιλήσου για τὴν κόκκινη,
κοιλώντας, οἱ ἄλλοι, τές δαιδαλικές υγχεις ποσ ὅσ σύριζει ἀπὸ παντοῦ ἡ προδοσία
σκεπάζοντας τὰ τάνκες, τ' ἀεροπλάνα, τὸ φύρω, τὸ βῆμα τοῦ φρούρου,
τές υγχεις, χωρὶς ἔσενα, ποσ ὅσ σύριζεις ἡ προδοσία ἀπὸ παντοῦ,
ποσ ὅσ σύριζεις τὰ συντρίμμια τῆς καρδιᾶς μου,
σκοπιτσμένα, οἱ τέ παιδιά τῆς ψηφίσας, ὅπ' τέ πέρατα τῆς γῆς καὶ τῆς ἀπόγυνωσης.

Τές υγχεις, χωρὶς ἔσενα, πουθενέ.

Γιατὶ κι ἔσενα θά σ' ἔχω χάσει
στὸ κινούμενο σποτάδι
δημος κι ἔμενε
δημος καὶ τὸν ἄγανα
ποσ ὅταν "δόσκολος ὄλλα δραῖος"
κι ἔρθε νέ γένει σαπιούμενο σταράνι.
χωρὶς ἔσενα, πῶς;
διατήρηση

Δάν τὴν πράτη μοναξίῃ, ποσ ἡ γνῶση τῆς χαράς ει για πάντα τὸ παιδί,
τὸ σῶμα μου ὃ δεν διατηρεῖ, τὰ ικεταρά μου, ἔνα πρός ἔνα ὁ ἀποσυνδεόνυ
πάνω εἰ τοῦ τὸ πρεβέτη τοῦ Προκρούστη, τὸν καιρό,
τὸ σῶμα μου, ἡλιακή ἡρήσα, θά ἐκρεγεῖ
γράφοντας τ' ὄνομά σου σ' δλους τοὺς οὐρανούς,
τὰ ικεταρά μου, ἔνα πρός ἔνα κινήσουν νό μπολισσουν τοὺς ἑνθρώπους
μέ την ἡλικια τῆς ἔδνης, μέ τὸ μαρή καπνὸ τοῦ οελλινοῦ πίσω ἀπ' τέ σύρεα.
πίσω

Θά στέλω τὰ σύνερά μου νό ταξίδευον τὸ νοικουρεμένον ὑπὸ τοὺς
θά στέλω τὸ δρόσο νό φαλάσσει στές ανύποπτες ~~μετέτετας τοὺς~~ *ματίγες την*
μέ δταν δαρδεῖ ἡ ινδιλλήλος για καταμέτρηση
"δραπέτευσε", θά ποῦν οἱ ἄλλοι,
παρεξηγάντας τὸ θάνατό μου.

Καλ μόνο ἔσον θά ξέρεις,
μόνο ἔσον θά θυμάσαι τὰ χέρια μου,
τὸ θολό παρέπονο τοῦ σκιαλοῦ ἔσω ἀπὸ τῇ φυλακῇ,
τές κραυγές τῶν παιδιών πάνω στήν ταράτσα,
τὴν ἀπόγυνωση τοῦ κινέζικου πορτραΐταν,
τέ ελληνικά αἰνίγματα—"τὸ εἶν' αἰτό ποσ ἀνεβαίνει μέ τὰ πόδια καὶ τὸ κατεβάσουν
μέ κουβέρτα"—

καλ μόνο ἔσον θά ξέρεις
πος, ποσ ἔχθησε τὸ κορμό μου,
τὸ ζήτηνε ἡ φωνή μου ποσ ἡ ἐγρέννια μου,
τὲ ήχους ἔχει δ ὕδρος κι ἡ ἀπόγυνωση τέ προσωπα

" θεέ μου καὶ τέ νό γιννηταν τοῦ κιδούμου οἱ ἀντρειαμένοις;"

Μονάχα ἔσον θά ξέρεις.

* Σημ θά μιλῶ τοῦτη τῇ γλῶσσα.

Kim Ng បានពិនិត្យការងាររបស់ខ្លួន ហើយ មិនចាំបាច់ទេ។

לפראג אף נסגרה ב-1941.

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by Google

卷之三

સુરત માનવબિંદી કેળવા

„ერთგუ პი ბი օნდ სოվ სოვ
„սով պրედ პი բարեման ბი ბი օնდ
„Առախք լի ճառ աշը Շոր օնցագու հաօթ ետ
„Կարմառ վիճ առէ առմաք նաև շնչացակ եւր
„Սառնութոս սօնցաւառ Մոր թառնդառ վիժ
Խաղաքաւառ եւ ճառ թաքն եւ պարզաւառ ճառ ճառ յառ հառնդառ եւ
—”Երջակու նպ

"...בְּאֵלֶּה שָׁמַיִם וְבְּאֵלֶּה אָדָם תְּבִרְכֵנִי רַבִּים..."

• २०१५ नवे वार्ष व्याख्या

“**କୋଣାର୍କ** ପିତା ପାପିତା ଏହାମାତ୍ର ନାହିଁ”

II

Μακριά, πολύ μακριά, δικούγεται ή ζωή
φηλά πολύ φηλά, λάμπουν τέ φωτα -ίσως-
τέ φωτα, ποδ μᾶς ἔκλεψαν, τῆς ποιτεῖας, ποδ μᾶς ἔκλεψαν
κι ή θύμηση ἀπ' τό τελευταῖο λιδύερμα καλ τά βουνά, γύρω, δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, θπάρχεις. Πρέπει νά θπάρχεις.
Σά νά μπορώ ν' ἀφουγκραστώ τό γέλιο σου, ζανθό, πίσω ἀπ' τούς λεκιασμένους
τοίχους.

Κάποτε ποδ ὅλα θά μαθευτοῦνε
ποδ φ' ἄνωλινοι ποιτεῖο παγιμένο κέντρο τῆς μνήμης
-τώρα παντού "ή κατάθεσή μου, νά θυμάμαι τέ εἶπα σήν κατάθεσή μου"-
καλ έδ ξανθράδουνε τά χρώματα -ίσως-
κάποτε ποδ φ' ἄνωιχτούν οι πόρτες τῶν τάφων, τῶν σπιτιών, τῶν φυλακῶν, τῶν νόμων,
νά λογαριθσούμε τούς νεκρούς μας, νά μιτραστοῦμε τά καινούρια μας τραγούδια,

κάποτε
θά μαθεις κι ἐσό^τ
τά θεδοιτα
θά θυμήθεις καλ
ἴσως
μακριά, πολύ μακριά, εἶσαι ή ζωή,
θά εἰσαι,
μακριά,

τότε
ἴγια θά θά θπάρχω.

三

Ի՞նչ է յօշեցնո՞ւ, ճարկած ծլու, ճարկած
սափեակ շնու ծլու, սափեակ շնու ծլու, առաջ ետ՝
սափեակ շնու ծլու, զաթերու յու, սափեակ շնու ծլու, առաջ ետ՝

“The American Journal of Psychology” is published quarterly, and contains articles on all subjects of psychology, and especially on the experimental and comparative psychology of man and animals. It is edited by W. B. DODGE, and published by the Psychological Corporation, 120 West 18th Street, New York City.

ՀԱՎՈՐԵՄՆԻ ՖՈՏՈԳՐԱՖԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

этапах
под эгидой Фонда
Макарова
важнейшие
исследования
в области
биохимии

୩୮୯

Ο χρόνος παραμορφώθηκε. Τάχρινα ποδές βρέχονται παραμορφώθηκαν.
Ξέρεις πού θέλεις.

Έπιν δέ φρεσος, έγιν διθέναντος

Έγιν ή μυνήμη άνγμερη,

Έγιν ή θημητη της τρυφεράδας του χεριού σου

Έγιν ή καπιδός της χαλασμένης μας ζωῆς

Θέλ πολιορκώ το "καέταζε τή δουλειά σου" με την άγωνα μου

Θέλ φρυματίζω τον ύπνο τους μ' ασεμνα, φρικιαστικά βεγγαλινά,

σφαλρές άμετρητες θάλεψουν στούς άδιεψφορους διαβάτες

ώπουν ν' άρχισουν νά σφαδάζουν

ώπουν ν' άρχισουν ν' αναρωτιούντας.

Έμενα θέλ θέλ μπορούν νά μέ σωτάσουν.

"Όμως, θαρρώ, οι μόνοι ποδές-ζωές-καταλάβουν θάνατο τά παιδιά,

πλόστια λπ την κληρονομιά μας

πρότη φορά

τά παιδιά

σιληρά στή μνήμη, σιληρά σέ μας,

θά διαβάσουν -ίσως- έγκαιρα τ' άλεξια μηνήματα των προτελευταίων ναυαγῶν,

διορθώνοντας τά λάθη, σημήνοντας τά φέματα,

δύναταισοντας σωτάδη,

χωρές ρομαντισμούς, τά παιδιά, χωρές άναγραμματισμούς ήλικιας,

σημαδεμένα λπ την άστραπή τη γνώση της μοναδιάς της δύναμης ποδές μάς άργησε

τόσο πολύ ναρθεί.

Κι ἂν τώρα σέ γυρεύω άπελπισμένα στά πελμάτα κόμματα, τής άγριευντας μου

κι ἂν τώρα κάθει ποδές άνασταν-μγάνειν τ' θυμόδ-σων, δέ κερι καλέ ζήμας,

δταν θ' άρχισων νά γυρίζω στούς σωτελνόντας δρόμους του κόσμου,

μέ μόνο μιά φοντά φεγγαρόπετρες νά μ' δρηγούν,

τυρφώνοντας τόν κόσμο μέ τές λάμψεις του τρελλού γέλιου τής καλδύριας ποδές κρα-

τουσε τά κλειδιά,

κουφανόνοντας τόν κόσμο μέ τές θήχους τής ταράτσας

μέ τές κραυγή έξ αέτων ποδές βασανίστριμαν κι α' τών ποδές βασανίζουν,

τρεντάζοντας τόν κόσμο μέ τη γλώσσα τούτη τού θανάτου,

Ίσως έστιν θάχεις βρει τό δρόμο στό δικό σου τό λαβύρινθο,

Ίσως έστιν τότε θά στέκεσαι, περήφανο δεντρί, στό σταυροδρόμι τού κόσμου,

μ' δόλους τούς ποταμούς νά φτασεις στές ρέες σου,

Ίσως τότε τά παιδιά σου, μαζί μ' δόλα τά παιδιά, πρίν άπ' τό χάος.

Καλ πιά δέ θάχεις μελνει τέποτ' άποδ μένα

ούντε ή τηνη ποδές έμελλε νά γίνω

ούντε τό ζγγιγμά μου στό χέρι σου

ούντε τό πιό δικό μου, ή γλώσσα μου,

μέ θάνω διαχυθεί σ' δόλους τούς ποταμούς τού κόσμου,

θάχωγγρωφει τ' θυμόδ σου σ' δλα τά χιδνιά των γκρεμῶν

θάνω διαχύσει τό σωτάδι, ποδές φοβήμουνα, ώς τήν άλλη θάχη

καλ τό κορμό μου -ζωές- νεκρό, μέ πάλι θάκριο

θ' άναπαστεται

μέ γέρω του τή θημητή σου καλ τή λιθόσυστη ζωή.

מִתְּבָאֵר אֶת־עֲשֹׂוֹתָיו וְאֶת־מִתְּבָאֵר אֶת־עֲשֹׂוֹתָיו
וְאֶת־מִתְּבָאֵר אֶת־עֲשֹׂוֹתָיו וְאֶת־מִתְּבָאֵר אֶת־עֲשֹׂוֹתָיו

I

Καθόντες τοῦ παιδὸς ποθὸς σημαδεῖται δὲ τῷ πρώτῃ γνῶσι τῆς μοναξιᾶς,
δὲ καρδὸς καὶ ἡ ἀπαντοχὴ οὐκάνουνε συντερίμητα τὴν καρδιὰν μου
καὶ θάνατον χάσει γινάται τοὺς ὄρδιμους, τοὺς ὄρδιμους μου, οὐδὲ μ' ἀνοίξουνε νά
βγῆται οὐδὲ θάνατον.

—

Ἄλλη γυρίζων γυρεδοντάς σε παντοῦ, στὰ ἴσοπεδαμένα τοπία, στὰ κομματάκια ἐκείνου
τοῦ καθρέψη, στέλλει ταλιμένες ματιές,

νά βρῶ ζανά τὸ πρόσωπό σου, τὴν καρδιάν μου

γυρεδοντας
καὶ θάνατον μονάχα τοῦτη τῇ γλώσσᾳ ποθὸς ἵσταν κάποτε δική μας
ποθὸς ἵσταν κάποτε τὸ μένον δικῆς μας ποθὸς μᾶς εἶχε ἀπομεῖνει
μέσα στοὺς ἴσκιους τῶν νεκρῶν
χρημάτων τῶν νεκρῶν
εἰκόνων

διταν οἱ υγχεῖς μας ἵσταν ἀπλά ἐπεισόδια τῆς μεγάλης
υγχεῖτας ποθὸς ἄρχεις περίν-πέρον καρδί;

Πῶς νά μετρήσω τὸν καρδόν μέσα, τὶς σεληνιακές του διαλείθεις, τ' ἀστρικά του
πηδήματα,
πῶς νά μετρήσω τὴν πορείαν μου, τεθλασμένη, τὴν ἀπρόβλεπτη τροχιά τῆς ἀπουσίας σου,
μέσα οἱ τούτο τὸ ἀμελλικτὸν ἐλαστημάτωlo
μέσες στὴν καρδιά τῆς πόλης ποθὸς ἵσταν κάποτε δική μου
καὶ τώρα τὴν ἀπουσίαν τέ τά τάνκες

Ἐπετάκιλο τὸ χάσος, στεγανό, πολυορκημένο μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ φύσιο μὲν τὰ χλιάρια πρόσωπα,
οἱ ~~εργαζόμενοι~~ τῶν ἀνέλατων κοπάδων καθέ βράδυ στέλλεις πεντέμερου,
οἱ σειρήνες λεπτάτουν καθέ βράδυ τῇ οιωσίᾳ
οἱ κοιλιμερένοι καθέ βράδυ ἀνεξιχνίαστοι νεκροί,
καὶ πάλι, πάντα που εἴναι τὰ χέρια σου; ή φωνή σου πού;
Θ' ἔντεξεν καὶ ἀπέφει τὰ τοιχώματα; "Εἴ θά χυρίζει τὸ σκοτεῖδι;

Πῶς νά μετρήσω;

Καθόντες ἡ πρώτη γνῶσι τῆς μοναξιᾶς ποθὸς σημαδεῖται ἔφησον ~~καίδαρος~~ τὸ παιδό
ἡ ἀπουσία σου καρδιόθυμη μαχαίρια κατακύρωρο στὸ χωροχρόνο μου
ἀνοίξει ἀπὸ παντοῦ ἔστρελαμένα στόματα ἡ ἀσχύλια, ποθὸς ἐνεδρεῖν, νά μὲν καταβροχθέσει,
δὲ πληγαμένος χρόνος σπαρτάρει μ' ἀγόρισκα τυλάματα,
ἡ μελλοδάνατη εἰλίξ ἔγγονο
καὶ γύρω μου, παντοῦ, καταμεσές, κατάστηθα στὸ χέος, ~~στὸν παραπλήσιον~~,
αἰλιστορεῖς οἱ τροχιές ἀπὸ τὴν ἀδωδητηα στὸ φύνο, ἀπέτο δόρυ στὴν τύπη, στὸ μοιρολόδ
καὶ ἀπὸ κεῖ στὸν ἄλιο φύνο.

Νά εον τραγουδήσω;

Νά καὶ ἡ φωνή μου, ~~πούς~~ ἀγαποῦσες, μαχαίρωμένη.
Θύμια τῶν οἰδηνῶν μέσες στὴν ἀγρύκυντα τὰ μαλλιά μου, ~~πούς~~ ἀγαποῦσες,
τὰ χέρια μου πλοκάμια ἀπελευθερώνει
καὶ όπου καὶ ἔν φέρει οὐδὲ σὲ βρέσκω πιέσ.

Τετράγυμνα κομμάτια σκοταδίου ἔλων ἀπὸ τὰ σέρεα

"Ε Ρωμιοσθνή προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στὴν καρδιά

Τὸ πληγατασμένο φῶς μετά τὸς θάνατο, οἱ θόρυβοι ἀνεξήγητοι, οἱ ἀνάστες,

"Ε δίχως νόημα θυσία, ή πολυορκία, ή ἀπουσία, τὸ τοιχόριο τοὺς φρουρούς.

Մուն ճարգակ պիտ քոս ծառածղ եւ ճանաչ ազ և Են
շապ լինք առօսն առջ ծոյ ոսամը եւ թուժ աղջուով ալր եւ Նա
թարձուու չք լին ծոյ ազ ճամ անմ եւ առօսն առջ ծոյ
անդաւ ան շառակով շծուու ունց
անդաւ ան սարդարաց սանձէ

Digitized by srujanika@gmail.com

Καλ θά μιλῶ μονάχα τοῦτη τῇ γλῶσσα.

"Πῶς ἄλλαζε αὐτὸς τὸ παιδός", οὐδὲν οἱ ἄλλοι,
καὶ τὸντας με μὲ τὸ μονοδικό μάτι τοῦ τουρκοτα Κύπρωνα,
ζητῶντας μου νῦν τοὺς μιλήσω γιὰ ἥμερες,
κοιμῶντας, οἱ ἄλλοι, τές διαδαίκες νόχτες ποῦ θά σθραβίζεται ἀπὸ παντοῦ ή προδοσία
σκεπάζοντας τὰ τάνκες, τ' ἀεροπλάνα, τὸ φέρο, τὸ βῆμα τοῦ φρουροῦ,
τές νόχτες, χωρὶς ἑσένα, ποῦ θὰ σθραβίζεται ἡ προδοσία ἀπὸ παντοῦ,
ποῦ θὰ σθραβίζουν τὰ συντρίμμια τῆς καρδιᾶς μου,
σκοτισμένα, εὖτα τὰ παιδιά τῆς ηποβέλας, ἵνα τέ πέρατα τῆς γῆς καὶ τῆς ἀπόγνωσης.

Τές νόχτες, χωρὶς ἑσένα, πουθενά.

Γιατὶ κι ἑσένα θὰ σ' ἔχω λέσσει
στὸ κλυνόνεμο σκοτάδι
ὅπως κι ἔμενα
καὶ καὶ τὸν ἄγρανα
κοῦ θάταν "δόσκολος ἄλλα ὀραῖος"
κι ἔρθε νέ γίνει οπιζόμενο σταγόνι.

Χωρὶς ἑσένα, πῶς;

Σαρτερίστει

Σέν τήν πράτη μοναχίᾳ, ποῦ ή γνώση τῆς χαράζει γιὰ πάντα τὸ παιδό,
τὸ σάμα μου θὰ διαλέγεται, τὰ κινητάρια μου, ἔνα ~~κρόδι~~ ἔνα ~~κρόδι~~ ἔνα ^{δ'} ἀποσυνθεδοῦν
πάνω σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι του Πρωροβοτή, τὸν καιρό,
τὸ σάμα μου, Ιλιακή ιητήσιά, θὰ ἐκραγεῖ
γράφοντας τ' ὄνομα σου σ' διάους τοῦς οὐρανούς,
τὰ κινητάρια μου, ἔνα πρός ἔνα θὰ κινήσουν νά μπολιδσουν τοῦς ἀνθρώπους
μέτ τὴν Ιλιακὰ τῆς δόξαν, μέ τὸ μαρή καιρὸν τοῦ Ελλινοῦ πέσων ἀπ' τέ σύνερα.

Θὰ στελω τὰ δύνιτρα μου νὰ ταρέζουν τὸ νοικοκυρεμένον ὑπνο τους
θὰ στελω τὸ ~~τό~~ νά φαλίσω στές ἀνύποπτες καρέτες ~~τους~~ *μετίέ τοι*,
κι διαν θαρεὶ ή ἀπλαγός γιὰ καταμέτρηση
"δραπέτευσε", θὰ ποῦν οἱ ἄλλοι,
παρετηγμέντες τὸ θύντοσ μου.

Καὶ μόνο έσον θὰ ζέρεις,
μόνο έσον θὰ υμίσαις τὰ χέρια μου,
τὸ θαλδικόν του σκυλιοῦ ~~έξω~~ ~~έξω~~ θασ τῇ φυλακῇ,
τές κραυγές τῶν παιδιῶν πάνω στὴν ταράτσα,
τὴν ἀπόγνωση τοῦ κινέζικου πορτραΐτα,
τὰ ἀλληγορικά αἰνίγματα—"τὸ εἶν" αὐτὸς ποῦ ἀνεβαίνει μέ τὰ πόδια καὶ τὸ κατεβάζουν
μέ πουρέρτα"—

καὶ μόνο έσον θὰ ζέρεις
πιας, που χάθησε τὸ κορμό μου,
~~πει~~ ~~πει~~ ~~πει~~ ~~πει~~ ή φυνή μου ~~πατέ~~ ή ἀγοράνεια μου,
τε ἔχους ~~έχεις~~ δὲ φέρος κι ἡ ἀπόγνωση τε πρόσωπα

" θεέ μου ~~καὶ~~ τε νῦ γνινήκαν τοῦ κιδεμού οἱ ἀντρειαιμένοις!"

Μονάχα έσον θὰ ζέρεις.

' Μηδ θά μιλῶ τοῦτη τῇ γλῶσσα.

•աստվածական թշուած պահանջական աշխատավորությունը

• ప్రాచీన వైదిక వైష్ణవ మతములో

Digitized by srujanika@gmail.com

“**И**хъ възможніе възникло вътре въ мозку, а не въ зорѣ, и въ зорѣ не възникло вънъ, а въ зорѣ възникло въ зорѣ, а не въ мозку.”

"...as the one who has been transformed by God's Spirit." —Romans 12:2

43935 ॥६॥ शुभ विष्णव

“**கால்முடி கூட விடும் என்றும் கூட விடும்**”

II

Μακριά, πολύ μακριά, έκονταται ἡ ζωή
φτηδός πολύ φτηδός, λάμπουν τά φῶτα -Ἴσως-
τά φῶτα, πού μᾶς ἔκλεψαν, τῆς πολυτελεῖας, πού μᾶς ἔκλεψαν
κι ἡ θνητοή ἀπ' τὸ τελευταῖο λιγέρημα καὶ τά βουνά, γέρων, δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, θηράρχεις. Πρέπει νά θηράρχεις.
Γά νά μπορώ ν' ἀφουγκραστώ τό γέλιο σου, ζανθό, πίσω ἀπ' τούς λεκιασμένους
τοίχους.

Κάποτε πού δὲ θά μαθευτοῦν
πού φ' ἀναλύσει πάλιτε ~~την παρέμβαση της ανθρώπης~~
-τάρα παντού "ἡ κατάθεσή μου, νά θυμάμαι τέ εἶπα στήν κατάθεσή μου"-
καὶ ~~αὐτός~~ ζανάρθουνε τά χρώματα -Ἴσως-
κάποτε πού φ' ἀνοιχτοῦν οἱ πόρτες τῶν τάφων, τῶν σπητιῶν, τῶν φυλακῶν, τῶν νομάν,
νά λογαριάθουμε τοὺς νεκρούς μας, νά μοιραστούμε τά καινούρια μας τραγούδια,

κάποτε
θά μάθεις κι ἔσος
τά θηρόλοιπα
θά θημηθεῖς καὶ
ἔσος
μακριά, πολύ μακριά, εἰσαι ἡ ζωή,
θά εἰσαι,
μακριά,

τότε
ἔγω ὁδὲ θά θηράρχω.

11

ପିଲା କି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ
ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ ନାହାନ୍ତିରେ

Յանձնութեան մասին օրենքը կազմութեան մասին օրենքը կազմութեան մասին օրենքը

III

Ο χρόνος παραμορφώθηκε. Τέλος πού ἔρχονται παραμορφώτριαν.
Ξέρεις ποῦ θέλεις.

Ἐγώ δὲ φίδιος, ἐγώ δράμνατος
ἐγώ δὲ μυῆμαι ἀνθερη,

ἐγώ δὲ θύμηση τῆς τρυφεράδας τοῦ χεριοῦ σου
ἐγώ δὲ καπηλός της χαλασμένης μας ζωῆς
Θέλω πολιορκία τὸ "κατέας τῇ δουλειᾳ σου" μὲ τὴν ἀγωνία μου
θέλω φρυματίω τὸν ἵππον τους μ' αἴσεμα, φρικιαστικά βεγγαλικά,
σφαῖρες ὀμβρίτριτες ὅλες πέτρους στοὺς ἀδιάφορους διαβάτες
ἵππουν γ' ἄρχονταν νέοι σφαδίσουν

ἴππουν γ' ἄρχονταν νέοι σφαδίσουν.

Ἐμένα δέ θέλω μποροῦν νέοι μέσοι σκοτάσουν.

"Ωμας, φαρμᾶ, οἱ μόνοι ποδ-ἴεως-καταλάμπουν ἕλκαν τὰ παιδιά,
πλεονταί δέ την ἀλητηρομοιά μας

πράτη φραδ

τὰ παιδιά

σπλήνιο στὴν μηνή, σπλήνιο σὲ μᾶς,
θέλω διαβάσουν -ίσως- ἔγκαιρα τ' ἀδέξια μηνόματα τῶν προτελευταίων ναυαγῶν,
διορύνοντας τὰ λόπον, σφήνοντας τὰ φίλατα,
δινοματίζοντας σωτήρα,
χωρὶς ρομαντείομος, τὰ παιδιά, χωρὶς ἀναγραμματείομος ἡλικίας,
σημαδεμένα λίστα τὴν διετραχή τῇ γνώσῃ τῆς μοναδίας τῆς δύναμης ποδὲ σὲ μᾶς ἄργυρος
τέσσο πολὺ ναρθεῖ.

Κι ἂν τόρα σὲ γυρεών ἀπελεύσιμένα στά πελώρια ιδύματα τῆς ἀγρόνυμας μου
κι ἂν τόρα κάθε ποδὲ ἀνασαίνω μπούσειν τ' ἔνορμον → σὲ επικαλίέρχοι
δύταν θέρχεται νά γυρίζει στοὺς μιοτελνούς δρόμους τοῦ ιδύμου,
μέ μόνο μικρά φόρτα φεγγαρόπετρες νά μ' ὀδηγούν,
τυρπάνοντας τὸν ιδρόμο μὲ τέλει λάμψεις τοῦ τρελλοῦ γέλιου τῆς καλέγριας ποδὲ κρα-
τουσέ τά κλειδιά,

κουφάνοντας τὸν ιδρόμο μὲ τόδες ἥχους τῆς ταράτσως
μὲ τέλει κραυγής εἰλτῶν ποδὲ βασανίστηκαν κι α' τῶν ποδὲ βασανίζουν,
τραντάζοντας τὸν ιδρόμο μὲ τὴ γλώσσα τοῦτη τοῦ θανάτου,

ἴως ἐστὸν θάχεις βρει τὸ δρόμο στὸ δικό σου τὸ λαβύρινθο,
ἴως ἐστὸν τότε θέλεις στέκεσαι, περήφανο δεντρό, στὸ σταυροδρόμι τοῦ ιδρόμου,
μ' ὄλους τοὺς ποταμοὺς νά φτανουν μιοτελνά στέλεξε σου,
ἴως τότε τὰ παιδιά σου, μαζὶ μ' ὄλα τὰ παιδιά,
νά προλέπουν τὸν καρδικό καὶ τὴ ζωήματα στεγμή πρὸν ἀπ' τὸ χάος.

Καὶ πέλα δέ θάχει μενεῖ τέλοτ' ἀπὸ μένα
οὐτεὶς ἡ τόση ποδὲ ἔμελει νά γένω
οὐτεὶς τὸ ἄγγιγμά μου στὸ χέρι σου
οὐτεὶς τὸ πελό δικό μου, ή γλώσσα μου,
μέθαχο διαλύθει σ' ὅλους τοὺς ποταμοὺς τοῦ κρέμου,
θάχυγράδει τὸ ὄνομά σου ο' ὄλα τὰ χειρίσια τῶν γκρεμῶν
θάχη διασχίσει τὸ σκοτάδι, ποδὲ φορδούνα, ὃς τὴν ἄλλη ὄχθη
καὶ τὸ κορμό μου -ίεως- νεκρό, μέ πάλι ἀκέριο
θ' ἀναπατεταλ

μέ γόρω του τῇ θύμησῃ σου καὶ τῇ λιβόουστη ζωῇ.

三

Հայութ եւ լուսնի սրբազնութեալ-ծոց յօնձն Յօ Շնորհ, շպարու շառ Արմառութեալ Կիշ ու առաջայ Խօս ու լուսա հնարյա Եւ այս Եւ

L'ANNÉE 1968

PRISON AVEROFF

« La composition l'Epiphanie, et la lecture du recueil de Seferis m'avaient fait retourner avec delices cette poésie. Les jours suivants, je pris pour thème le poème « Mythologie », dont je choisis quatre extraits. J'en composai la musique dans un état de tension extrême, et malgré les conditions de création particulières — pour ne pas dire exceptionnelles — de la vie pénitentiaire. Mais les camarades de détention faisaient leur possible pour créer autour de moi le climat le plus propice. Sitôt qu'ils me voyaient tourner le dos et me pencher sur l'appui de la fenêtre pour écrire, ils faisaient silence à l'instant. Le cycle de ces quatre poèmes de « Mythologie » fut achevé vers le 9-10 janvier 1968 et Tournas, le directeur de la prison, put noter dans la marge de la composition, où l'encre rouge : « Autorisation de le faire sortir, le 18-1-1968. » *

MYTHOLOGIE

* extrait du livre "LA DETTE" ¹⁹⁸³ Editions Flammarion

LONDON 2012

MELISSA HUFF

IP CAFEBOOK 2012

HANDBEZOGEN

A. LYKOURÉZOS
16 COLEBROOK CLOSE
WEST HILL
LONDON SW15

At present we have no news Telephone 789 0868

WALHOGIC

« Ηλιότητας το πρώτο μέρος της σε περιοδικό το 18-1-1928. »
Είναι από την περιοδικότητα "ΑΙΓΑΙΟΝ" που δημοσιεύεται από την Ακαδημία Ελλήνων.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.
Το περιοδικό έχει την έδρα την Αθήνα και την επικεφαλή του είναι ο Καθηγητής Σταύρος Λαζαρίδης.

18/1/2000

18/1/2000

OPERA
Socktunet

NÄR STRIDSVAGNARNA
FÖRVANDLATS TILL SKROT

Opera byggd på Mikis Theodorakis musik
Librettör Pi Lind

AEION ESTI
EPIPHANIE - AVEROF

18

Musik: Mauthausen Asma Asmaton, Andonis Drapetis Kokkoko
March of the spirit 1-7
In a state of Siege.

Love and Death poetry (by Mavilis & Theodorakis)
(Mezzo-Soprano och stråkorkester)

Greek carnival, ballet suite

Suite nr 3 (Solomes) Sopran kör och orkester

The ballad of the dead brother

Three songs of the patriotic Front.

Songs for Andreas

175 49-2

ՀԱՅԱՍՏԱՆ - ԵՐԵՎԱՆ 193

1939
ՏԵՐԵՎԱՆ

ԱԽԱՐԱՎՐՈՒԹԵ ՀԱՅ
ՏՈՒՆ ՀԱՅ ՇԱՀՄԱՆԿՈՒ

Ախարավրութե հայ կայ պատրիարքութեան
" ի բարձրութեան առաջարկութեան

օգոստոս ամսադրամ առաջարկութեան առաջարկութեան
Դա չէ այս ուժութեան
այս ուժութեան ամսադրամ

(ամսադրամ և ամսադրամ ամսադրամ
(ամսադրամ և ամսադրամ)

ամսադրամ ամսադրամ

ամսադրամ ամսադրամ (ամսադրամ) և ամսադրամ

ամսադրամ ամսադրամ ամսադրամ

ամսադրամ ամսադրամ ամսադրամ

ամսադրամ ամսադրամ

OPERA

SOON TO BE

19

WHEN YOUR TANKS HAVE TURNED TO JUNK

Opera based on the music of Mikis Theodorakis
Libretto : PI LIND

ACT 1

A boy grows up in a country under dictatorship. The boy is exposed to a systematic education from the state. He learns to hate everything that a free world regards as beautiful and valuable: loyalty towards friends, family and workmates. Free debate, possibility for free & choice of work, and of political residence. The values of the state are deeply impressed upon the child. Indoctrination is shown in a violent way.

ACT 2

The boy grows up and meets a woman. His first love makes him start develop his own thoughts. The woman, also grown under the same circumstances, starts in turn to question the values she has been forced to live under while growing up.

The two of them begin to discover the world, to discover their isolation. The awakening of others is also described in this act. Forbidden music, art, books that have been forbidden before, are now being brought into the country by unsuspecting tourists, thus being also available to the people.

Tourists are coming into the country at the instigation of the state.

The contact with the outer world results in that more and more people in the country feel like starting minor revolts. The state has not shown any reaction yet.

The man starts now writing songs that become popular. The songs are declared prohibited. Not for the sake of the text but because people listen to them.

ACT 3

A long time has gone. The tanks shown in the beginning are now rusting. But music continues to live.. The state becomes all the more without power as it is getting more and more isolated. Its ex-allies have now deserted it. People starts now in this state to revolt against oppression. But song is stronger than the tanks. The revolt spreads fast. It tries to defend & itself by meaningless and violent political purges. Tortures and Persecution are depicted. The man and the woman lead the growing revolt.

ACT 4

The fall of the old dictatorship is described. The people start building up a new society. The last act will show the risks that exist for the growth of a new overclass, new masters. The man and the woman become arrogant but are put into place by those who have elected them. This shows that we never are free from our origines, our initial influences.

Note : The music is not yet put into its right order. The scenes are individually ready yet. This outline is completely different from the original idea (which followed the history of Greece.) PI LIND:

